

[Hans Hedtoft.]

for en Samling om de alvorlige Opgaver, der trænger sig paa“.

Det radikale Venstres Hovedorgan, „Politiken“, skrev den 31. Juli en ledende Artikel i en Omtale af den politiske Situation:

„Der er derfor kun een Udvej ud af Uføret, et Folketingsvalg, og heldigvis synes Statsministeren selv at have den samme Opfattelse. Man maa derfor gaa ud fra, at Regeringen foretager det fornødne til at fremkalde Valget. Hvis ikke, maa andre gøre det“.

„Politiken“s Formodning, som den læses, viste sig jo at være en falsk Forhaabning. Regeringen Knud Kristensen foretager sig ingenting. Den sidder kun. Andre maa altsaa gøre det, og det bør gøres nu. Vist er det rigtigt, at et Valg ikke i sig selv løser noget Problem, men naar det er en Kendsgerning, at man i den hittidige afgørende Regeringskoalition lever som Hund og Kat — og det er jo demonstreret for Alverden, maa jeg blot minde det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Ord til Venstremanden, det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen, at det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard næsten følte sig som i Bondefangerselskab, haarde Ord, selv om det var en Lørdag Aften og det var i Studenterforeningen, og Statsministerens Svar herpaa, som var, at han for Fremtiden nu kun vilde forhandle skriftligt med de Radikale; naar det videre er en Kendsgerning, at Statsministeren bevidst saar Splid og nu antagelig med Venstres Tilslutning ønsker Brud paa Sydslesvig, og naar det endelig er en Kendsgerning — og det er det værste —, at det Genopbygningsarbejde, der for Landets og for Folkets Skyld skal og maa i Gang, simpelt hen lammes af al denne særegne, af al denne stridslystne Statsmandskunst, ja, saa maa enhver kunne se, at den eneste Løsning er et Valg. Et Valg er bydende nødvendigt. Enhver, der har fulgt den højtærede Statsministers Sommertaler om Sydslesvig fra Ladelund til Askov og Vejstrup, er klar over, maa faa det Indtryk, at han i alt Fald siden Sommerens Begyndelse har villet Valget, men Taktikken har været at overlade til andre at gennemtvinge det.

Jeg er klar over, at der nu formentlig under denne Forhandlings Forløb kommer et Opgør mellem Det radikale Venstre og de Konservative om det, man kalder Ansvar for Valget, og jeg bør vel taktfuldt ikke blande mig deri. Blot vil jeg allerede nu stilfærdigt sige, at vi, som vort Forslag siger — det Forslag, jeg hermed begrunder — er villige til at tage Ansvar for dette Valg. Ja, vi har

den Opfattelse, at vi burde have haft det forlængst, saa vi allerede nu under en arbejdsduelig Regerings Ledelse kunde have været i Gang med Genopbygningen.

Der er sagt adskilligt om den højtærede Statsminister, om hans manglende Statsmandsevner og meget andet. Selv har jeg nu og da sagt noget, og jeg mener, at Statsministeren politisk talt har haft en alt andet end lykkelig Haand til at lede det politiske Arbejde. Men Ret skal være Ret, hvorfor jeg føler mig foranlediget til her inden Valget at dementere den urigtige Paastand, der er udbredt om Statsministeren, nemlig den, at han ikke skulde kunne spille Sorteper. Det er skammelig Bagtalelse! Finessen i dette Spil er netop indtil det sidste at søge at skjule, at man har Sorteper, og se at faa Modparten til at tage det famøse Kort. I den Henseende har Statsministeren vist gode Evner, men jeg tror nok, at Vælgerne trods alt bliver klar over, at han har haft dette Kort hele Tiden. Efter Sommerens Oplevelser tror jeg ogsaa, at Vælgerne forstaa Valgets Nødvendighed. Det store Flertal af Vælgerne i dette Land vil, som Forholdene ligger i Dag, slet ikke tage et Valg som en Ulykke, tværtimod snarere som en Befrielse. Efter Sommerens Møder, dens Fagforeningskongresser, er jeg bemyndiget til paa mange Hundrede Tusinde arbejdende Medborgeres Vegne at bringe Tinget den Hilsen, at man imødeser Valgets Dag med Længsel, og der er lige saa mange Hundrede Tusinde danske Husmødre, der paa Valgdagen gerne vil have Lov til at give Regeringen en Hilsen i den stilfærdige, men virkningsfulde Form, vi nu bruger det her til Lands paa en Valgdag.

Jeg vil gerne sige nogle Ord om den økonomiske Krise og Regeringens Ansvar. Jeg er enig med de mange, der har sagt, at der er store Kredse af den danske Befolkning, der overhovedet ikke er klar over, hvor alvorlig den økonomiske Krise er, den Krise, vi staar midt i eller — hvem tør benægte det — maaske ved Begyndelsen af. Denne Usikkerhed og svigtende Tillid maa Regeringen bære en stor Del af Ansvar for. I Stedet for aabent at fortælle Befolkningen, hvordan Situationen faktisk ser ud, har de fleste af Regeringens Medlemmer først forsøgt at berolige for saa derefter at foretage pludselige og ofte uovervejede Indgreb.

Paa visse Punkter ligger Situationen dog klar. Alle ved, at vi har en Valutakrise, at Danmarks Valutasituation siden denne Regerings Tiltræden er forringet med over 1 Milliard Kr. Man ved ogsaa, at Underskuddet i hele denne Regerings Levetid er vokset fra Dag til Dag, og at Regeringen ikke i Tide